

‘KAN IK HET NOG WEL?’

Ze heeft een huis in Nashville, werkt veel in Duitsland, maar volgende week is **ILSE DELANGE** (45) weer thuis op haar eigen festival Tuckerville. Een gesprek over haar afkomst, familie, haar nieuwe album en haar eigen platenlabel.

INTERVIEW ALEXANDER VAN EENENNAAM FOTO'S JASPER ABELS

‘Al was het snikheet, op zondag mochten we geen ijsje halen en ook niet naar het zwembad’

De schaterlach van Ilse DeLange vult haar knusse studioruimte in het complex van de Wisseloord Studios in Hilversum. Ze zet twee stappen richting het raam waarvoor een tafel staat met een tiental pontificaal uitgestalde prijzen, muzikale trofeeën van het Eurovisie Songfestival, de Edisons en de Buma Awards. ‘Die staan normaal niet zo, hoor. Dat past niet bij mijn Twentse aard’, zegt ze terwijl ze een Edison naar achteren schuift. tot op de vensterbank. ‘Een Duitse filmploeg wilde ze in beeld hebben.’ Opgewekt is deze warme zomerdag de beste omschrijving van haar gemoedstoestand. ‘Na de stille coronajaren was er gelukkig weer de connectie met het plezier van muziek maken. Het is wel een zoektocht geweest, ik was een beetje het overzicht kwijt en de songs liepen nogal uiteen, wat leidde tot twijfel. Is het wel goed? Kan ik het nog wel? Op het moment dat de puzzelstukjes op hun plek vielen – met dank aan de muzikanten met wie ik werkte – ging die vlam hevig branden.’ De zangeres heeft een nieuwe

single, *Willing*, haar tournee langs openluchttheaters is net begonnen en volgend weekend kan voor het eerst in drie jaar tijd haar eigen festival Tuckerville in Enschede gewoon doorgaan. Terug naar de regio waar ze vandaan komt, maar niet meer woont. DeLange pendelt tussen de woningen die zij met haar vriend Bart Vergoossen (51), ook de drummer van haar band, bezit in het Gooi en in Nashville, en is ook veelvuldig te vinden in Duitsland, waar ze tv-shows doet en muziek opneemt voor haar nieuwe album, dat waarschijnlijk volgend jaar uitkomt.

De fotoshoot bij dit interview is in Markelo, ook in jouw vertrouwde regio. Geen toeval zeker?

‘Nee, de fotograaf woont daar, Jasper Abels. Hij is ook echt een Twent. Net als ik in de muziek, heeft hij veel in het buitenland gedaan. Hij woonde jarenlang in Parijs en werkte voor de grote modehuizen en bladen. Ik kende hem niet, maar dat vind ik zó leuk, dat wij vanuit Twente de wereld overgaan!’

Als jij in Markelo bent, wie van de familie kun je dan niet overslaan?

‘Mijn moeder. Ik kan onmogelijk naar Markelo zonder haar op te zoeken. In dit geval komt zij even langs bij de fotoshoot, vindt ze prachtig.’
Heb je van haar ook jouw zangtalent?

‘Eerder van mijn vader, die zong vroeger altijd. Niemand in mijn familie is actief met muziek bezig, maar het zijn wel allemaal muziekliefhebbers. Mijn vader, mijn moeder en mijn broers konden allemaal best goed zingen. We zongen koor-tjes tijdens de afwas, als er na een verjaardag stapels gebaksbordjes op het aanrecht stonden. Meestal zongen we mee met de radio.’

Hoe komt het dat jij er als enige je beroep van maakte?

‘Dat kan ik niet echt verklaren. Mijn ene broer werkt in de zorg, de andere zit in de autoverhuur. Ik wist als kind niet eens dat het mogelijk was om van muziek je beroep te maken. Op de lagere school werd creativiteit behoorlijk aangemoedigd en op televisie had je destijds Henny Huisman met de *Mini-playbackshow* en de *Soundmixshow*, dat vond ik allemaal fantastisch. Zochten ze iemand voor de weekafsluiting op school, waar ook werd gezongen, dan stak ik als eerste mijn vinger op. Ik deed

ook mee aan talentenjachten. Maar het was ook in mijn tienerjaren geen carrièreplan, ik ben er heel geleidelijk ingerold. Toen ik na de mavo een vervolgopleiding moest kiezen, speelde ik al in bandjes. Ik heb wat folders opgevraagd over visagie en kapster worden leek me ook leuk. Ik koos voor de middenstandsopleiding, omdat een aantal leuke klasgenoten daar ook heen gingen. Vanuit die opleiding liep ik stage bij Schoenenreus, waar ik later op donderdagavond en zaterdag een bijbaantje kreeg. Maar op dat moment nam ik al mijn eerste muziek op.'

ILSE ANNOESKA DE LANGE groeide op in de wijk Schelfhorst in Almelo, een jarenzeventigbuurt met keurig gerangschikte rijtjes doorzonwoningen. Haar moeder maakte schoon in een autobedrijf, haar vader was meubelstoffeerder. Ze speelde net als haar twee oudere broers vaak buiten, tot hun vader op zijn vingers floot ten teken dat

ze aan tafel moesten. 'We waren zo'n heel traditioneel televisiekijkgezin. Op zaterdag mochten mijn broers en ik na het buitenspelen om de beurt in bad en dan zaten we daarna in onze pyjama's met fris gewassen haartjes voor de tv met een bakje chips. Dan keken we naar iets als de *Soundmixshow* of de *Honeymoonquiz*.'

Op zondag was buitenspelen er niet bij, die dag stond in het teken van bezoeken aan de kerk en opa en oma, die streng gereformeerd waren. 'Bij opa en oma werd nog uit de Bijbel gelezen. Al was het snikheet, op zondag mochten we geen ijsje halen en ook niet naar het zwembad. Hoewel mijn vader nog weleens stiekem wilde breken met die regels, hij was veel vrijer. Dat vond mijn moeder dan heel moeilijk, het was haar zo ingeperd dat dat niet oké was.'

De talentenjachten waar jij aan meedeed waren ook weleens op zondag...

Lachend: 'Ja, dan zei mijn moeder:

zeg maar niet tegen opa en oma dat je daar heen bent geweest. Intussen ging zij wel met me mee. Zij had daar best moeite mee en wilde geen aanstoot geven, maar ze wist ook dat ik het dolgraag wilde. Vooral mijn opa was traditioneel, ook in wat jongens en meisjes wel of niet doen. Mijn oma vond het eigenlijk allemaal wel leuk wat ik deed.'

Ben jij zelf gelovig?

'Niet in de zin dat ik geloof in een god of kerk. Ik geloof vooral in goede dingen, positiviteit en liefde. Daarmee zeg ik niet dat ik religie verkeerd vind, ik vind het mooi als mensen er steun uit halen. Zodra er een vingertje bij komt kijken, haak ik af. Mijn moeder heeft altijd wel een enorme druk op zich gehad: je mag niet buiten de kadertjes, want dan beland je in de hel. Door de jaren heen werd zij lossere, ik ben blij dat zij nu vrijer in het leven staat. Nu haalt ze steun uit haar geloof, dat vind ik mooi.'

HET IS DIT JAAR TIEN JAAR geleden dat haar vader, Joop de Lange, op 72-jarige leeftijd overleed aan kanker. Ze schreef er het lied *Love Goes On* over. 'Als ik dat zing, vertel ik altijd wat over hem aan het publiek. Als ik aan hem denk, betreft dat vaak simpele, bijna vluchtige momenten die me zijn bijgebleven. Maar juist die karakteriseren iemand. Ik mis het dat hij opeens zijn hoofd om de deur steekt, of me angst aanjaagt met een vissenkop. Ja, dat deed hij als mijn opa en oma op zaterdag op de markt een makreel hadden gekocht. Dan stak hij een vinger in die kop om hem te laten bewegen en joeg ons de stuipen op het lijf. Ik mis het ook dat mijn moeder en hij niet meer spontaan voor de deur staan om een kop koffie te drinken. Mijn moeder heeft geen rijbewijs, dus nu moeten we bezoekjes echt plannen.'

Hoe is de band met jouw moeder?

'Heel hecht. We bellen bijna elke dag. Ze wil ook het liefst overal mee naartoe. Dan zegt ze: 'Ach, Ilse, je doet toch wel mee aan het volgende seizoen van *The Voice Kids*, hè?' Vervolgens zit ze elke opname in de zaal, dat vindt ze schitterend. Soms vindt ze het volume te hoog, dan zet ze gewoon haar gehoorapparaat uit. Mijn moeder is ook mee geweest naar het Songfestival. Ik heb dan natuurlijk niet altijd evenveel tijd voor haar, maar ze kan zichzelf prima redden. Van haar heb ik het doorzettingsvermogen. *Don't take no for an answer*. Iets stopt niet bij »

‘Bart en ik zijn allebei van de flauwekul: pens opzetten, broek optrekken tot je oksels en zo door de tuin paraderen’

nee als je ergens echt in gelooft. Over het algemeen is zij heel opgewekt, maar grilliger dan mijn vader, bij wie je het nooit zag als het even minder ging. Van hem heb ik een onbevungen vrolijkheid meegekregen, hij leerde me mensen met open vizier tegemoet te treden.’

Jij komt uit een warm nest. Heb je nooit de behoefte gehad een gezin te vormen?

‘Die drang heb ik nooit sterk gevoeld. Bart en ik leven ons leven met grillen en spontaniteit. Als we overmorgen opeens naar ons huis in Nashville willen: *let’s go*. Als ik wel kinderen had gekregen, dan had ik mijn leven daar ook op ingericht, maar ik heb niet het gevoel dat ik iets groots heb gemist.’

Bart en jij zijn al bijna vijftientig jaar samen, hoe hebben jullie elkaar ontmoet?

‘Hij drumde in de jaren negentig in een begeleidingsband tijdens een countrygala. Daar kwam ik hem een paar keer tegen. Verrek, wat een leuke drummer, dacht ik. Hij bleek te stotteren, iets dat ik uiterst charmant vind, maar hij had absoluut geen aarzeling om

te praten. Ik vond hem lief, open en spontaan. Toen *World of Hurt* uitkwam (1998, red.) had ik een nieuwe band nodig en heb ik hem gevraagd. Stiekem hadden we dezelfde gevoelens voor elkaar, meteen vanaf het begin was het wel duidelijk tussen ons.’

Hoe brengen jullie elkaar nog aan het lachen?

‘We zijn allebei van de flauwekul, tot op het kinderachtige af. Je broek optrekken tot onder je oksels, je pens uitzetten en dan zo door de tuin paraderen. We nemen onszelf niet te serieus. Of we kijken samen tv, nu bijvoorbeeld naar *B&B Vol Liefde* en doen dan de karakters na. Een beetje wat iedereen doet, denk ik.’

IN HUN HUIS STAAT geen drumstel (‘we hebben ook burens, hè’) en hoewel er ruimte is in hun tuin, zal daar niet de nieuwe studio van Ilse DeLange verschijnen. Toch zoekt ze iets nieuws, iets dat helemaal van haar is en niet ingrijpt in haar privéleven. ‘Een muziekhuis waarin we kunnen opnemen, schrijven, creatieve sessies kunnen houden.’

Dat laatste is ook nodig voor haar label Spark Records, waarmee DeLange met haar team vijf jonge zangeressen op weg helpt. ‘Hannah Mae, Anique, Jana Mila, CHELS en Faella. Die meiden hebben songs, dat is niet te geloven. Dat geeft mij ook weer een *drive*.’ Spark Records had een vliegende start met Duncan Laurence, die met *Arcade* in 2019 het

Eurovisie Songfestival won. Twee jaar later werd *Arcade* wereldwijd een hit. Duncan Laurence dacht groot, verruilde Spark voor Universal Music en nam een Amerikaans management. ‘Daar zit geen zeer, we hebben het in alle liefde afgesloten. Ik snap Duncan ook, ik heb geen filiaaltjes van Spark over de hele wereld. Ik ben apetrots op het succes van *Arcade*, heb thuis een plaquette ter ere van 1 miljard streams, als ik daar naar kijk, denk ik altijd hóeveel nullen?’

Steekt het jou dat hij Amerikaans succes heeft terwijl jij dat al je hele loopbaan nastreeft?

‘Nee, ik gun hem de wereld. Ik heb nooit het idee: had ik dat maar gehad. Ik ben nu in een andere rol betrokken bij iets wat daar succes heeft. Dus die Amerikaanse droom leeft op een andere manier voort.’

Je bent tweede geworden met de Common Linnets, hebt gewonnen als vrouw achter Duncan Laurence, zou jij solo nog een keer willen meedoen aan het Songfestival?

‘Ik zou nog wel een keer een talent willen begeleiden op het Songfestival. De drang om zelf op dat podium te staan is minder groot. Wat we met het hele team met Duncan gepresteerd hebben was zo gaaf, terwijl het in de aanloop echt niet allemaal leuk was. Het perfectioneren van zijn act was voor mij soms frustrerend omdat ik een streber ben en echt het onderste uit de kan wil. Wij konden het allemaal wel bedenken, maar we waren afhankelijk van mensen van de organisatie die het moesten uitvoeren. Uiteindelijk hebben we denk ik 75 procent bereikt van wat we wilden. Maar ja, als het dan toch zo uitpakt, dan wil ik dat best nog eens doen.’ «

Ilse Annoeska de Lange

GEBOREN 13 mei 1977 in Almelo OPLEIDING Middelbaar Middenstands Onderwijs LOOPBAAN Brak in 1998 door met het album *World of Hurt*, had hits als *So Incredible*, *I’m Not So Tough*, *Miracle* en *Changes* en won talrijke muzikale onderscheidingen OPRICHTER van *The Common Linnets*, waarmee ze in 2014 tweede werd op het Eurovisie Songfestival ONTDEKKER van Duncan Laurence, die ze begeleidde naar de winst op het Songfestival van 2019 EIGENAAR van platenlabel Spark Records. VERSCHIEEN de laatste jaren als deelnemer of jurylid in tv-programma’s in Duitsland TOURT tot begin december door het hele land

